

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Petra Průchy, JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Ch. N.**, zastoupený JUDr. Miluší Drápalovou, advokátkou se sídlem Brno, Bašty 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2007, čj. OAM-1-492/VL-20-18-2007, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 7. 2008, č.j. 60 Az 70/2007 - 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 13. 7. 2007, čj. OAM-1-492/VL-20-18-2007. Rozhodnutím správního orgánu byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Skutková zjištění, z nichž správní orgán vycházel, svědčí podle krajského soudu jednoznačně o tom, že žalobce, který se zdržuje v České republice od srpna 1998, požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 21. 6. 2007 opakovaně (první žádost podal dne 24. 3. 2002, azyl mu nebyl udělen, žaloba proti rozhodnutí žalovaného byla zamítnuta stejně jako kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu). Důvody obou žádostí byly totožné, tj. obava z jednání muže, kterého žalobce při potyčce zranil; muž požadoval peníze a žalobci vyhrožoval zmrzačením a zabitím. Žalobce tedy opakovaně podal žádost o mezinárodní ochranu z důvodů shodných jako v žádosti předchozí a správní orgán tudíž nepochybil, pokud žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu.

Za této procesní situace nebyl správní orgán podle krajského soudu povinen rozhodovat o doplňkové ochraně podle § 14a zákona o azylu, protože o ní rozhoduje pouze v případě

neudělení mezinárodní ochrany nebo jejího odnětí, nikoliv v případě, kdy mezinárodní ochranu vůbec nelze udělit. Krajský soud proto žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Správní orgán podle něj porušil § 3, § 50 odst. 2, § 36 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a § 12 zákona o azylu. Stěžovatel má za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle naposledy uvedeného ustanovení, minimálně se pak na něj vztahuje doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný podle stěžovatele také nesprávně posoudil skutkový stav, neboť stěžovatel uvedl v žádosti nové skutečnosti, a nebyly tudíž splněny podmínky § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Ve zbytku odkázal stěžovatel na obsah podané žaloby. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti stěžovatele musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Předně tak zkoumal, je-li kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č.j. 1 Azs 13/2006 – 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Názor krajského soudu (vycházející z dřívější ustálené judikatury zdejšího soudu) ohledně vztahu rozhodnutí správního orgánu podle § 16 zákona o azylu a § 12, resp. § 14a téhož zákona byl překonán rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2008, č.j. 5 Azs 24/2008 - 48 (schváleno k publikaci ve Sb. NSS). Jelikož bylo toto rozhodnutí vydáno teprve po datu vydání napadeného rozsudku (a vzhledem ke skutkově jednoznačné situaci projednávaného případu, kdy z podání stěžovatele nelze dovodit, z jakých důvodů by měla být jeho věc posuzována podle § 12 či § 14a zákona o azylu), je Nejvyšší správní soud toho názoru, že podaná kasační stížnost nespĺňuje podmínky přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. a proto ji odmítl jako nepřijatelnou.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 19. prosince 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu